

Paco Puerto Otero (Cabezas de San Juan, Sevilla, 1947 – Barcelona, 1992). La consciència política d'en Paco s'inicià molt aviat. Durant els anys cinquanta, demanava al seu pare, jornaler agrícola en un poble enclavat a les maresmes arrosseres del Guadalquivir, que el deixés acompanyar-lo als camps, on, juntament amb altres camperols, de nit i d'amagat, escoltaven les notícies de Radio España Independiente, l'emissora del PCE en l'exili.

Va anar a escola fins als set o vuit anys, ja que aviat s'incorporà al món del treball, com es deia... *llegant cigarretes*, un tabac de contraban procedent de les plantacions de Sevilla i que compraven els jornalers a 20 per una pesseta. Va aprendre l'ofici de forner i el de mestre de pala en

el poble de Cotos, zona coneguda com l'Illa de l'Arròs. Durant aquesta època va començar a aprendre a llegir i a escriure.

Als 19 anys, en Paco deixà el seu poble per anar cap a Barcelona. En arribar a l'estació de França va tenir tal impacte que anys després organitzà visites diàries a l'estació per anar a rebre els immigrants que venien des d'Andalusia.

A Barcelona va fer de polidor i de venedor fins que ingressà al sector de la construcció, on treballà durant anys. Mentre feia el servei militar va obtenir el certificat d'estudis primaris.

L'any 1970 es posà en contacte amb Comissions Obreres, als menjadors universitaris del carrer Canuda. El van detenir per primer cop el 1971, mentre repartia propaganda de convocatòria a la vaga general durant l'ocupació policial de la SEAT. En Paco fou jutjat i empresonat.

Ingressà al Partit Socialista Unificat de Catalunya. Fou empresonat diverses vegades més fins que l'any 1976 li fou aplicada l'amnistia aprovada pel Reial Decret-Llei de 30 de juliol. Des d'aquest moment, en Paco va estar lligat al sindicat de Construcció de CCOO de Catalunya. Participà en el primer congrés de CCOO en la legalitat, i formà part de la seva Comissió Executiva, i fins a la seva mort fou membre del Consell Nacional, òrgan màxim del sindicat entre congressos.

Durant els anys vuitanta fou una de les persones que més contribuï a l'impuls de les polítiques d'ocupació del sindicat, a través dels centres d'assessorament ocupacional de CCOO, que es posaren en marxa amb la creació del Centre de Formació i Promoció Ocupacional el 1988, l'actual Fundació per a la Formació i l'Estudi Paco Puerto.